

ปริศนาสมบัติอัจฉริยะ ตอน ปฏิบัติการทะเลใต้

บทที่ 1

เสียงน้ำไหลดังเต็มสองหูของเอมี คาสิลล์ ถ้าหลับตาเธอก็สามารถวาดภาพตัวเองอยู่ใต้น้ำตกในป่าฝนเขตร้อนแสนสวยงามได้ โชคไม่ดีที่จริงๆ แล้ว เธอกำลังซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำสนามบิน

เธอนั่งชันเข่าอยู่ในห้องสุขาและวางเป้ไว้บนเก้าอี้ ฟังเสียงกดชักโครก เสียงน้ำไหลจากก๊อก และเสียงลากกระเป๋าล้อเลื่อนตามหลังฝั่เท้าเร่งรีบ สนามบินในเมืองซินีย์ ออสเตรเลีย เป็นสถานที่ลับสนวนวุ่นวาย

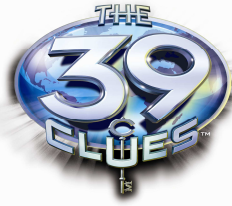
ลับสนวนวุ่นวายเป็นเรื่องดี ลับสนวนวุ่นวายช่วยพรางตัวได้ ถ้าอยากจะหลบการตรวจรักษาความปลอดภัย ห้องน้ำก็เหมาะสมที่สุดแล้ว ถ้าไม่รังเกียจที่ต้องนั่งคุกเข่าบนชักโครกสักสี่ห้านาที

รักษาความปลอดภัย ถ้าเป็นเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน มันย่อมหมายความว่าเพียงแค่รักษาความปลอดภัยไม่ให้ใครเห็น นื่องชายของเธอ อ่านสมุดบันทึก แต่ตอนนี้มันยิ่งกว่าของจริง เรื่องจริง เกินจริง สำหรับเด็กอายุสิบสี่

เอมีแอบชะเง้อมองข้ามห้องสุขา กลุ่มนักท่องเที่ยววัยรุ่นเข้ามาในห้องน้ำเมื่อสองสามนาทีก่อน และตอนนี้กำลังคุยภาษาฝรั่งเศสกันจ๊อกแจ๊กขณะล้างมือและชมโฉมตัวเองในกระจกเงา ห้วนหน้าท้าวรื้อบบอกว่า “อัลลล ชี---ไปกันได้แล้ว!” กลุ่มวัยรุ่นที่ปากยังคงพูดคุยและหัวเราะก็เริ่มลากกระเป๋าล้อเลื่อนตรงไปที่ประตูทางออก

นี่เป็นโอกาสเหมาะที่สุดแล้ว เอมีต้องออกมาจากห้องสุขา เธอส่งยิ้มให้เด็กสาวชาวฝรั่งเศสหน้าตาน่ารัก และเดินรวมกลุ่มไปด้วย มีผู้หญิงเดินเข้าเดินออกประตูห้องน้ำตลอดเวลา และกลุ่มวัยรุ่นก็ถูกผู้หญิงออสเตรเลียกับลูกสาวสี่คนขวางทาง เมื่อกลุ่มวัยรุ่นนักท่องเที่ยวออกมาจากห้องน้ำได้เอมีก็เคลื่อนตัวเข้าไปกลางฝูงคน

เธออาศัยกลุ่มนักท่องเที่ยวบังตัวเธอจากประตูฝั่งตรงข้ามไว้ ทันทีที่นักท่องเที่ยววัยรุ่นมุงหน้าไปรับกระเป๋าเดินทางเธอก็พุ่งเข้าไปที่มุมขายกาแฟ เธอกวาดตามองทางเดิน มองหาใครที่คุ้นตา...หรือคนแปลกหน้าที่ดูน่าสงสัย

ทุกอย่างดูปกติดี ปัญหาเดียวคือปกติดีไม่ได้หมายความว่าดีเสมอไป เพราะปกติดี แบบใหม่ หมายถึงไม่ว่าใครก็อาจเป็นภัยอันตรายได้

คุณครอบครัวชาวญี่ปุ่นสวมรองเท้าสุดเจ๋งนั้นก่อน แล้วก็เด็กผู้ชายกับเด็กผู้หญิงชาวอเมริกัน แบกเป้ท่องเที่ยว สวมเสื้อยืดเขียนข้อความเหมือนกันว่า แกแหละเหม็นถึง ผู้หญิงวัยกลางคนเกี้ยว ขนมหัฟฟิน แม่กับรูดเงินเด็ก ผู้ชายหยุดกดโทรศัพท์มือถือ

คนใดคนหนึ่งนี้อาจตามล่าเธอกับน้องชายชื่อแดน ใครคนหนึ่งนี้อาจเป็นสมาชิกตระกูล คาสิลล์ เอมีไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่านามสกุลของเธอจะทำให้เธอรู้สึกเย็นวาบตลอดสันหลังแบบนี้ได้

นับตั้งแต่อ่านพินัยกรรมของยาย เธอก็ถูกตามล่าจากทวีปหนึ่งไปอีกทวีปหนึ่ง...ด้วยฝีมือของญาติเธอเอง เกรซ คาสิลล์ ยายของเธอ เปิดโอกาสให้ทุกสายตระกูลของคาสิลล์เลือก---เข้าร่วมในการแข่งขันตามล่า 39 คำไขปริศนาและกลายเป็นผู้มีพลังมากที่สุดในโลก...หรือเดินจากไปพร้อมเงินหนึ่งล้านดอลลาร์ เอมีกับแดนเลือกการตามล่า ไขว่คว้าเงินล้านดอลลาร์จะไม่ช่วยวนใจ แต่สองพี่น้องรู้ว่ายายอยากให้ทั้งสองเป็นผู้ชนะ

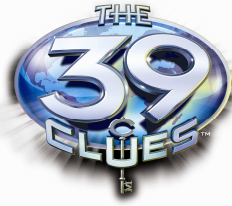
ทั้งคู่ไม่รู้เลยว่ากำลังพาตัวเองไปเจอกับอะไร

บางครั้งเอมีสงสัยว่าอะไรคือสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในการเข้าร่วมตามล่าคำไขปริศนา บางทีอาจไม่ใช่การถูกฝังทั้งเป็นหรือเกือบถูกรถไฟแล่นทับหรือติดอยู่ในสุสานมันมี ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับเธอมาแล้ว...และเธอก็รอดมาได้ แต่บางทีอาจจะเป็นสิ่งนี้---ความรู้สึกหวาดระแวงสงสัยทุกคนในโลก เอมีกับแดนได้บทเรียนราคาแพงที่ว่า ไม่ว่าใครก็เป็นสายลับได้

ชีวิตที่เหลือของเธอจะเป็นแบบนี้หรือ คอยหันหลังไปมองอยู่ตลอดเวลา แดนคงต้องบอกว่าอย่ามาทำให้ฉันสติแตกตอนนี้หน่อยเลย เขาอ่อนกว่าเธอสามปี แต่บางครั้งเธอก็ต้องการให้เขาเตือนสติ เอมีเร่งฝีเท้า

ทั้งสองตกลงจะพบกันที่ท่ารถ ทันทีที่เครื่องบินจากมอสโกที่ทั้งสองเดินทางมาร่อนลง สนามบิน เอมี แดน และเนลลี่ โกเมซ พี่เลี้ยงของทั้งสองก็แยกจากกัน แทนที่จะรีบไปขึ้นรถแท็กซี่ ทั้งสามจะเดินไปทั่วสนามบินและหลบหลังคนที่อาจสะกดรอยตามมา

ทั้งสองคู่มาชนิดนี้ ตอนอยู่รัสเซีย สองพี่น้องพบว่า พ่อแม่เคยใช้ชื่อปลอมเดินทางด้วยหนังสือเดินทางออสเตรเลีย ขณะเดินทางมาตามทางเดินที่มีผู้คนมากมาย เอมีนึกถึงรูปถ่ายของพ่อกับแม่ที่ดาดาลิย่า สมาชิกสายตระกูลลูเซียน ส่งมาให้ เธอกับแดนซื้อรูปกันเพราะต่างก็อยากดู ในเมื่อ

พ่อแม่เสียชีวิตในเพลิงไหม้ที่บ้าน รูปถ่ายทั้งหมดจึงถูกทำลาย ทุกรูป ยกเว้นรูปหนึ่ง และแดน
สูญเสียมันไปที่ปารีส

นับตั้งแต่เธอเห็นรูปถ่ายนั้น ส่วนเล็กๆ ของความทรงจำเริ่มกลับมา จู่ๆ เธอก็จำเรื่องไม่
เข้าท่าได้ อย่างเช่น ทุกคืนวันพฤหัสบดี ครอบครัว ‘กินอาหารเช้าเป็นอาครค่า’ หรือแม่พกปากกา
มาร์เกอร์สีต่างๆ ไว้ในกระเป๋าถือเพื่อให้ทั้งสองเอามาใช้วาดรูปบนกระดาษรองจานถ้าไป
รับประทานอาหารที่ร้าน แล้วมีอยู่วันหนึ่งแม่เอากะดาษตะกั่วมาทำเครื่องประดับเล่นกัน...และ
สวมมงกุฎไปร้านขายของชำ เธอเกือบลืมไปแล้วว่าแม่ของเธอชอบเล่นสนุกแค่ไหน

พ่อแม่ของเธอต้องเคยมาที่สนามบินนี้เมื่อกว่าแปดปีก่อน ต้องเคยเดินมาตามทางนี้ แม่จำ
พ่อจำ...พ่อกับแม่มาทำอะไรที่นี่จะ

เธอกับแดนอาจหลงมาผิดทาง การเดินทางครั้งนี้อาจไม่นำไปสู่คำไขปริศนา ทั้งสองไม่มี
หลักฐานว่าจะทำได้สำเร็จ แต่ก็รู้ในนาทีที่เห็นหนังสือเดินทางของพ่อกับแม่ว่าจะต้องมุ่งหน้าไปที่
ไหนต่อไป ทั้งสองไม่ต้องพูดออกมาด้วยซ้ำ

คนเดียวที่ทั้งสองรู้จักในออสเตรเลียคือ ลูกพี่ลูกน้องของพ่อ ชื่อแซปเฟิร์ด เทรนต์ เขาโตมา
กับพ่อ และทั้งสองเรียกเขาว่า ‘อา’ มาตลอด สองพี่น้องรู้ว่าเขาอยู่ที่ซิดนีย์ ไม่มีทางที่พ่อกับแม่จะ
เดินทางมาที่นี่โดยไม่พบเขา อาแซปเป็นจุดหมายแรกที่ทั้งสองจะไปตามหา

ปัญหาเดียวคือ ทั้งสองยังติดต่อเขาไม่ได้ โทรศัพท์ของเขาถูกตัด เนลลีหาที่อยู่มาได้จาก
อินเทอร์เน็ต แต่ก็ไม่มีทางรู้ว่าเป็นที่อยู่ปัจจุบันหรือเปล่า

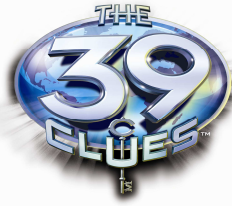
เอมีมุ่งหน้าไปที่จุดนัดพบ ทั้งสามตกลงกันได้แล้วว่าขนส่งมวลชนจะดีกว่ารถแท็กซี่ ถ้า
สามารถช่มซ่อนตัวไม่ให้เป็นที่สังเกต ทั้งสองก็สามารถปะปนไปกับฝูงนักท่องเที่ยวได้

“โยนเนื้อใจใส่ใต้บาร์บีคิวเลย พวก!”

เอมีทำหน้าที่เมื่อสำเนียงออสเตรเลียกระแทกใส่หู แล้วเธอก็ผงะเมื่อเห็นแดนสวมหมวกมี
ปีกแบบออสเตรเลียกับเสื้อแจ็กเกตซาฟารี เขามีถุงยางพันอยู่รอบคอด้วย

“เนียนะทำตัวไม่ให้เป็นที่สังเกต” เธอส่งเสียง พลังปิดหมวกหลุดจากศีรษะของเขาและจับ
มันยัดใส่ช่องกระเป๋าข้างของเป้

“แล้วจะให้ฉันทำอะไรในร้านขายของในสนามบินไม่ทราบ” แดนถาม “ฉันก็ต้องซื้อ อะไร
สักหน่อย พี่รู้หรือเปล่าว่าออสเตรเลียมีสัตว์ร้ายฆ่าคนตายได้มากที่สุดในโลก ตอนนี้ก่อน---มันชื่อ
ไทปัน พืชของมันแบบว่า ฆ่าแกะได้สองพันตัวหรืออาจจะสองร้อยมั้ง ช่างเถอะ ถ้าถูกเจ้าหนูน้อยนี้

กั๊กก็ต้องรีบนำตัวขึ้นเครื่องบินไปโรงพยาบาลเพื่อเอายาถอนพิษ ไม่อย่างนั้นก็ต้องตายແຫ່งແກ้ค่าที่” เพื่อเป็นการสาธิต แคนบีบงูแน่นและทำเสียงเหมือนหายใจไม่ออก ตาถลน และกลั้นหายใจไว้ “จ๊ากกกก” เขาแผดเสียง

“อยู่เนืองเอง ตรงเวลาเป๊ะ ปาฏิหาริย์จริงๆ” เนลลี่เดินมาหา เธอไม่สนใจตาถลนออกถลนไปหน้าแดงก่ำและเสียงชุลกชุลกในลำคอของแคน “ฉันชอบที่นี่แล้วนะ เธอละ ฉันเพิ่งกินขนมเค้กลามิงตัน อร่อยเหาะ” เธอพูด พลังเลี้ยวช็อกโกแลตจากนี้ “ชนะโดนัทขาดลอย”

ในคืนสุดท้ายที่มอสโก เนลลี่ใช้กรรไกรตัดเล็กเล็มผมตอนนี้ผมสีดำแซมสีแพลตตินัมขึ้นขึ้นทั่วทั้งหัว เธอเสยผม ทำให้ชี้มากขึ้นอีก

แคนล้มลงพื้น ขาช้างหนึ่งกระตุก “ฉันซื้อโปสการ์ดมาด้วย” เนลลี่พูดต่อ พลังก้าวข้ามแคนไปหาเอมี่ “ออสเตอร์เลียแจ่มนะ ฉันสงสัยว่าเราจะมีเวลาไปชายหาดหรือเปล่า”

แคนลุกขึ้นนั่ง “ปลาหมึกเหวนน้ำเงิน” เขาร้องออกมา “ตายค่าที่!”

“มีรถเมล์ไปถึงกลางเมืองซินี” เนลลี่บอก พลังกางแผนที่ “แล้วเราก็เปลี่ยนรถเมล์ไปบ้านอาของเธอได้ ฉันว่านี่เข้าท่าสุด ทำเส้นทางไปไว้บนแผนที่แล้ว”

“เยี่ยมค่ะ” เอมีบอก

“ขนาดตุนปากเป็ดยังทำเราตายได้นะถ้าไม่ระวัง” แคนเสริม “ดินแดนนี้สุดยอดเยี่ยมจริงๆ”

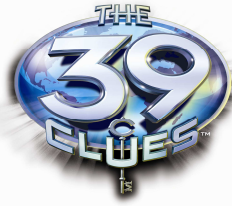
ทั้งสามเดินออกมาสู่แสงแดดสดใสของออสเตอร์เลียและไปต่อแถวขึ้นรถเมล์ หลังจากเมฆสีเทาในรัสเซียแล้ว สายลมอ่อนและท้องฟ้าใสยอมทำให้รู้สึกกระปรี้กระเปร่า

เนลลี่ยกกรงกระเป่าหิ้วใส่แมวขึ้นมาในระดับสายตาและทำเสียงใส่ซาลาดิน “ไงจ๊ะ พวก” เธอพูดสำเนียงออสเตอร์เลีย “เดี๋ยวจะได้กินปลาอะพวงแดงนะ ฉันสัญญา”

แทนคำตอบ ซาลาดินส่งเสียง เมอร์ร ออกมาขณะที่รถเมล์แล่นเข้ามาและเบรกเสียงดังเสียงแมวร้องทำให้สุภาพสตรีสูงวัยคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านหน้าสะดุ้ง เธอหันมา “นั่นอะไรจ๊ะหนู นกออสเตอร์เลียพิสดารหรือเปล่า” เธอชะโงกหน้ามองกรงกระเป่าหิ้วใส่แมวแบบคนสายตาสั้นขณะล้วงหากระดูกทิชชูในกระเป่าถือ

“แมวธรรมดาค่ะ” เอมีบอกอย่างขอโทษ “คิดว่ามันกำลังหิวนะค่ะ”

“อู๊ฮ ฉันชอบแมวเหมียว” เธอลากกระเป่าเดินทางล้อเลื่อนสีแดงขณะแถวนักท่องเที่ยวยับไปข้างหน้า

เอมีพูดด้วยเสียงแผ่วเบากับแดน “พี่หวังว่าอาแซปยังอยู่ที่นั่นนะ ไม่อย่างนั้นพี่ก็ไม่รู้จะไปตามหาที่ไหน”

“เราแค่ไปโต้เต้แถวร้านกระดานโต้คลื่นก็ได้” แดนบอก “เราต้องหาเขาให้เจอแน่”

แซปบ้าโต้คลื่น ทั้งสองเคยพบเขาสมาัยยังเล็ก แต่เอมีพอจำเขาได้เลือนราง ขณะที่แดนจำไม่ได้เลย เขาไม่ได้มาพิธีศพของพ่อกับแม่เมื่อเจ็ดปีก่อน แต่หนึ่งในของสะสมของแดนที่บอสตัน เป็นกองโปสการ์ดที่แซปส่งมาให้ตลอดเวลาหลายปีจากสถานที่ต่างๆ เช่น บาห์ลีหรือโออะฮู จะมีคลื่นลูกโตในภาพเสมอ

ทั้งสามขึ้นรถประจำทางและเก็บเป้ไว้ได้ที่นั่ง สุภาพสตรีสูงวัยกับกระเป๋าเดินทางสีแดงกางแผนที่อยู่ด้านหลังเมื่อรถเมล์เคลื่อน

แผนที่กระแทกท้ายทอยของเอมี “อู๊ย ตายจริง ขอโทษนะ หนูจ๋า” ผู้หญิงคนนี้พูด “ฉันเพิ่งเอาบลูเมาเทนส์โคนหัวหนูแน่จ๊ะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เอมีตอบ “ไม่ต้องห่วงค่ะ”

“คอนอเมริกันไซไซใหม่! นึกแล้วเซียว! เป็นมิตรดีจริงเลย ฉันเคยไปแคนซัสซิตีหนึ่ง บาร์บิควอร์ร่อนำดู หนูไม่ได้บุญเชิญมาจากแคนซัสซิตีหรอกไซไซใหม่ ไม่ใช่เธอจ๊ะ เสียดายจัง” ผู้หญิงคนนี้เริ่มพูดพิมพ์กับตัวเองขณะดูแผนที่ นานๆ ครั้งแผนที่ก็จะโคนศีรษะของเอมีอีก แต่เธอก็ทำเป็นไม่สนใจ

เมื่อรถประจำทางมาถึงย่านกลางเมือง การจราจรสับสนและรถค่อยๆ เคลื่อนไปที่ละช่วงถนน ที่นี่แตกต่างจากมอสโกจนน่าตกใจ ข้างนอก ผู้คนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วด้วยก้าวอย่างองนักกีฬา สวมเสื้อผ้าหนา ร้อนสึดสึด พุดคุยและหัวเราะกันกับเพื่อนๆ ทุกคนในชดนิย์ดูสุขภาพดีและมีความสุข

“มิน่าถึงเรียกพวกเขาว่า ออช-“ แดนพูดขึ้น “เหมือนไม่ใช่ของจริง”

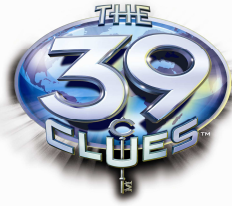
เนลลี่ไม่ละสายตจากแผนที่และป้ายจอดต่างๆ เอมีชะเง้อมองป้ายบอกทาง

“อาแซปไม่ได้อยู่แถวคาร์ลิ่งเฮิร์สต์หรือคะ” เอมีถาม

“นี่พวก อย่างมาเรียกฉันว่า คาร์ลิ่ง เค็ดขาด” แดนบอก “ไม่มีวัน นี่เป็นกฎเหล็ก”

“คาร์ลิ่งเฮิร์สต์เป็นย่านหนึ่งในชดนิย์ เจ้าทิม” เอมีบอก

“เจ้าทิม นั่นพอไหวหน่อย คาร์ลิ่ง อย่าเซียวนะ”

สุภาพสตรีทำทางเป็นมิตรที่อยู่ด้านหลังลุกขึ้นยืนเมื่อรถจอด เธอลากกระเป๋าเดินทางและพับแผนที่ พลังบอกมือให้ “ไปก่อนนะจ๊ะ! เทียวให้สนุกล่ะ!”

“คุณก็เหมือนกันล่ะ!” เอมีบอกมือตอบ ประตูปิดพร้อมเสียงดังฟู
เนลลี่ดูแผนที่อีกครั้ง “เรามาใกล้เซอร์คิวลาร์ คิแล้ว อีกแค่สองป้ายก็ต้องเปลี่ยนรถ”
เอมีชะโงกตัวไปดูแผนที่ มีอะไรผิดปกติ น้ำหนักที่คุ้นเคยหายไป...
“สร้อยคอของเกรซ!” เอมีรู้สึกมือเท้าอ่อนเมื่อยมือขึ้นแตะคอ “มันหายไปแล้ว!”
“แน่ใจหรือ” เนลลี่ถาม พลังมองเบาะที่นั่ง

เอมีพูดไม่ออก ถ้าคอติดต้น และเธอฝันไม่ร้องไห้ออกมา สร้อยคอไม่ใช่แค่สร้อยคอธรรมดา แต่เป็นของที่เกรซรักมาก ทุกครั้งที่เอมีแตะสร้อยคอก็รู้สึกเหมือนยายยังอยู่ใกล้ๆ และเหมือนได้รับการถ่ายทอดกำลังใจจากเกรซด้วย

รถเมล์ลี้ลับที่หัวมุมถนนขณะเอมีล้าไปตามพื้นอย่างตื่นตกใจ “ตรงนี้ก็ไม่มี!”
“เธอจำได้ว่ามันอยู่กับตัวครั้งสุดท้ายตอนไหน” เนลลี่ถาม
“ตอนเรารอรถเมล์ค่ะ” เอมีตอบ พลังทบทวนความจำ “หนูจับมันใส่ได้เสื้อยืด”
“มันไม่หายหรือ” เนลลี่พูด “ถูกขโมย ยายแก่นั่น!”

“จริงหรือคะ เธอคู่น่ารักมาก เธอเอาแผนที่มาโดนหัวหนูตลอด แล้วก็ขอโทษไม่หยุด...” เอมีอ้าปากค้าง

เนลลี่พยักหน้า “แม่นแล้ว ดึงความสนใจเธอไปที่อื่น”

แดนเริ่มเอานิ้วจิ้มปุ่ม หยุด บนที่วางแขน “มาเถอะ ไปตะก้นยายแก่กันดีกว่า!”